

Psaníčko o pohádce.

Pohádka... Kolikrát tě tohle slovo na přelomu roků napadlo. Blížily se Vánoce a Kladno zmizelo pod půlmetrovou duchnou. Šli jste nadělit do lesa zvířátkům, brodili se tou bílou záplavou, pak zapadalo Slunce a v tom zvláštním nazlátlém světle jste rozsvítili svíčky na stromku ozdobeném jablky a mrkvemi.

Pohádka... Šel jsi kolem Delvity, lidi bláznili před svátky. Nakupovali tuny jídla, aby je za pár dní zkažené vyhodili. Kádě pod slaboduchým poutačem „GO PRO KAPRA – RYBÁŘSTVÍ TŘEBONĚ“ už zely prázdnotou. Hydrant, ze kterého týden prýštila voda vyschl. Kapři tam odtud, tam z jihu měli před sebou už jen pár hodin života. Živoření.

Pohádka... Na les padal soumrak, stíny se prodlužovaly, sníh, původně bílý, se zabarvil do růžova, oranžova, modra a fialova. Byla to taková chvílka, takový prchavý okamžik, kdy se s vámi loučilo Slunce na své krátké denní pouti. Byla to ale taky chvílka, kdy se na pár vteřin zastavil čas, aspoň tys měl takový pocit. Drželi jste se za ruce, stáli kolem rozzářeného stromečku a něco si přáli. Život není pohádka, o splnění svých přání se musíš přičinit.

Pohádka... Praha s pocukrovanými střechami. Velké tajemství Pražského Jezulátka. Obrovský vánoční strom a živý Betlém. Znovu jsi pochopil, jak dobře je být s lidmi, se kterými je ti dobře. A jak těžké je být s lidmi, se kterými ti dobře není.

Pohádka... Věčný souboj dobra se zlem. Nebyl to takový souboj, co jste v posledních týdnech prožili. Ne. Dobro a zlo jsou moc velká slova, den a noc, černá a bílá, rub a líc. Vám jen zhasly všechny svíčky z příběhu o Duhové kouli. Možná náraz, možná jejich plamínky zkomíraly postupně a pomalu. Jisté je, že tu poslední jste před pár týdny sfoukli.

Pohádka... Seděli jste v mikrobuse a hnali se na jih, do té vaší pohádkové země. Měli jste k sobě blízko. Někdo víc, někdo míň. Pohádkový dědeček Beránek vám podal levou ruku, zase se mu zvedla silnice. Krávozna spala hezky pod peřinou, jak se sluší a patří. Na chvílku jste ji probudili, na kamnech uvařili grogové ohřívadlo, ze skály vytáhli poklad, co tam před dvěma měsíci schovali dva taťkové a hned ho vypili. Šlapali jste podle Nové řeky cestou, co už ji znáš tak, že tě ani nebaví. Najednou ale byla jiná, vzácnější. Šel jsi pohádkou. Řeka mlčela pod ledovým krunýřem, na mostě, ze kterého do ní vždycky plivete, to bylo jak zpívá Žalman ....„dívali se do dále, byli jak dvě smutné koleje na silnici...“ A pak zase chumelilo. I ta cesta domů byla jako v pohádce, v každé se objeví nějaké nesnáze a protivenství. Pohádkové bylo i to, že na Krávoznu se v ten zimní den vrátil jeden člověk skoro po dvaceti letech. Snad tam někde za komínem seděli i ti vaši dva skřítkové, mnuli si ruce a mysleli na písmena T a M, která vytesali kousek odtud. Tvoje Mládí a návrat do něj je také pohádka.

Pohádka... To je i těch dvacet let, co právě uplynulo od doby, kdy jste začli jezdit s dětmi. Mnozí z těch, kteří s tebou dnes plánují výpravy a schůzky a konají „porady“ u lahvinky, tenkrát byli prckové nebo ještě ani nebyli na světě. Příběh o Duhové kouli skončil, světýlka zhasla. Začínají nové příběhy, zapalujete ve svých duších nové svíčky. Snad vydrží hořet co nejdéle...